

CZERWIEC 2023

ZMIANY W PRAWIE I PODATKACH / AKTUALNOŚCI

Zniesienie stanu zagrożenia epidemicznego

16 czerwca 2023 r. w Dzienniku Ustaw opublikowano Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 14 czerwca 2023 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego. Rozporządzenie z dniem 1 lipca 2023 r. znosi stan zagrożenia epidemicznego wprowadzony w maju 2022 r. w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Powodem podjęcia takiej decyzji jest w głównej mierze spadek liczby zakażeń SARS-CoV-2, odnotowywanych zgonów, czy hospitalizacji.

Odwołanie stanu zagrożenia epidemicznego znacząco wpłynie m.in. na sytuację pracodawców i pracowników, spowoduje również powrót niektórych obowiązków podatkowych, czy także przywróci stosowanie zawieszonych do tej pory regulacji prawnych.

Poniżej prezentujemy **najistotniejsze zmiany** wynikające z odwołania stanu zagrożenia epidemicznego:

- zniesienie obowiązku zakrywania nosa i ust w placówkach medycznych,
- rezygnacja z obowiązkowych szczepień przeciwko COVID-19 przewidzianych dla pracowników służby zdrowia, farmaceutów, studentów przygotowujących się do wykonywania zawodu medycznego,
- wygaśnięcie uprawnień do przetwarzania danych osobowych związanych z COVID-19, tj. danych dotyczących m.in.: osób podlegających obowiązkowej kwarantannie lub izolacji (również w warunkach domowych), osób względem których podjęto decyzję o wykonaniu testu w kierunku SARS-CoV-2, jak również osób zakażonych COVID-19,
- przywrócenie obowiązku wykonywania badań lekarskich w stosunku do osób przyjmowanych do pracy, jak też badań okresowych względem dotychczasowych pracowników,
- skrócenie do 60 dni terminu na przeprowadzenie szkoleń okresowych w dziedzinie BHP,
- powrót do stacjonarnych szkoleń z zakresu BHP,
- brak możliwości dalszego wysyłania pracowników na urlop wypoczynkowy niewykorzystany w latach poprzednich, w wymiarze do 30 dni urlopu – w terminie wskazanym przez pracodawcę, bez uzyskania zgody pracownika i z pominięciem planu urlopów,

- wygaśnięcie regulacji umożliwiającej pracodawcy ograniczenie wysokości odpraw, odszkodowań lub innych świadczeń pieniężnych przewidzianych do wypłaty na wypadek ustania stosunku pracy w razie wystąpienia spadku obrotów gospodarczych lub istotnego wzrostu funduszu wynagrodzeń,
- powrót obowiązku raportowania schematów podatkowych – od 1 sierpnia 2023 r.,
- przywrócenie 7-dniowego terminu na zawiadomienie urzędu skarbowego właściwego dla strony dokonującej sprzedaży o zapłacie na rachunek spoza tzw. „białej listy podatników” - zawiadomienie ZAW-NR,
- skrócenie terminu wydawania interpretacji podatkowych – do 3 miesięcy,
- powrót stosowania przepisów Prawa zamówień publicznych w stosunku do zamówień na usługi, dostawy lub roboty budowlane udzielanych w związku z zapobieganiem lub zwalczaniem epidemii na obszarze, na którym ogłoszono stan zagrożenia epidemicznego lub stan epidemii,
- konieczność pozyskania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie przed przystąpieniem do użytkowania obiektu budowlanego, na którego wzniesienie wymagane jest pozwolenie na budowę.

Zwracamy przy tym uwagę, że zniesienie stanu zagrożenia epidemicznego **nie wpłynie** na możliwość przeprowadzania zdalnych posiedzeń organów spółek, czy przeprowadzania głosowań na piśmie w spółdzielniach (odpowiednie rozwiązania w tym zakresie wprowadziła na stałe nowelizacja przepisów Kodeksu spółek handlowych).

Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego weszło w życie 16 czerwca 2023 r., przy czym stan zagrożenia epidemicznego zostaje zniesiony z dniem 1 lipca 2023 r.

Zmiany w systemie kaucyjnym już pewne

Rząd w dniu 6 czerwca 2023 r. przyjął przygotowany przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych. Projekt zakłada objęcie systemem jednorazowe butelki z plastiku do 3 l, szklane butelki wielorazowego użytku do 1,5 l i metalowe puszki o pojemności do 1 l.

Wedle nowych przepisów - **sklepy, których powierzchnia przekracza 200 m²** zostaną zobowiązane do odbierania pustych butelek, natomiast mniejsze będą mogły zdecydować, czy chcą przystąpić do systemu. Wysokość kaucji będzie różniła się w zależności od pojemności i rodzaju tworzywa, z jakiego wykonana jest butelka, a do jej odebrania nie będzie trzeba przedstawiać paragonu potwierdzającego wcześniejszy zakup.

Zmiany mają wejść w życie z początkiem 2025 r.

Planowane zmiany MF – rozszerzenie obowiązków w zakresie strategii podatkowych

Resort Finansów planuje nałożenie od stycznia 2025 r. nowych obowiązków na największych podatników. Podmioty te, poza sporządzeniem informacji o realizowanej strategii podatkowej, miałyby dodatkowe obowiązki w tym zakresie tj. sporządzenie sprawozdania z realizacji strategii oraz poddawanie dokumentu niezależnemu audytowi przez wyspecjalizowane jednostki.

Niniejsze rozwiązania służyć mają organowi do oceny transparentności firmy, od czego uzależnione byłoby przyznawanie preferencji podatkowych.

Przypominając, obowiązek przygotowania informacji o realizowanej strategii podatkowej obowiązuje od 1 stycznia 2021 r. (podatnicy zobowiązani byli przygotować informację po raz pierwszy za 2020 r.). Zgodnie z art. 27 c ustawy o CIT, niniejszy obowiązek dotyczy podatników, o których mowa w art. 27b ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o CIT, a więc podatkowych grup kapitałowych oraz podatników CIT, u których wartość przychodu uzyskana w roku podatkowym przekroczyła równowartość 50 mln euro.

Niniejszy obowiązek sprowadzał się do tej pory do sporządzenia informacji. Zdaniem Ministerstwa Finansów niniejsze regulacje nie spełniają funkcji, którym w założeniu miały służyć, a więc głównie ocenie transparentności podatkowej największych podmiotów. W uznaniu Ministerstwa Finansów wynika to z nadużywania przez podatników powoływania się na argument, iż szerszy zakres informacji stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa.

Potwierdzenie zawarcia transakcji wystarczy do odliczenia kosztów

W interpretacji indywidualnej z 18 maja 2023 r., dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdził, iż przedsiębiorca może rozliczyć koszty na podstawie potwierdzenia zawarcia transakcji wystawionego przez portal sprzedażowy.

Sprawa dotyczyła przedsiębiorcy, który handlował używanymi rzeczami takimi jak ubrania i galanteria, nabywając je od osób fizycznych za pośrednictwem portali aukcyjnych oraz sprzedażowych. Z uwagi na formę dokonywania zakupów, nie miał możliwości uzyskania od sprzedawców dokumentów poświadczających zakup takich jak np. umowa. Przedsiębiorca dysponował natomiast potwierdzeniem zawarcia transakcji zawierającym dane takie jak: datę wystawienia dokonania zakupu, oznaczenie przedmiotu zakupu, cenę oraz dane sprzedawcy i nabywcy. Wnioskodawca wskazywał ponadto, iż dysponuje również dowodami na poniesienie przez niego wydatków, takich jak potwierdzenia przelewów, dokumenty potwierdzające koszty przesyłki czy prowizji naliczanych przez platformy sprzedażowe.

Przedsiębiorca chciał uzyskać potwierdzenie, że dowody potwierdzenia transakcji jakimi dysponuje stanowią podstawę do uznania wydatku za koszt uzyskania przychodów.

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wskazał, iż zgodnie z § 11 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Finansów z 23 grudnia 2019 r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów, podstawą zapisów w księdze są nie tylko faktury i rachunki, ale również inne dowody stwierdzające dokonanie operacji gospodarczej zgodnie z jej rzeczywistym przebiegiem. Dowody te muszą zawierać informacje takie jak: określenie wystawcy lub wskazanie stron (nazwę i adresy) uczestniczących w operacji gospodarczej; datę wystawienia oraz datę lub okres dokonania operacji gospodarczej, której dowód dotyczy; przedmiot operacji gospodarczej i jego wartość oraz jego ilościowe określenie; podpisy osób uprawnionych do udokumentowania operacji gospodarczych - oznaczone numerem lub w inny sposób umożliwiający powiązanie dowodu z zapisami księgowymi dokonanymi na jego podstawie.

Organ podatkowy podniósł, iż zgodnie z powyższymi wytycznymi, **potwierdzenie zawarcia transakcji spełnia wymogi uznania go za dowód księgowy i w związku z tym wydatki poniesione przez przedsiębiorcę będzie można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu.**

Interpretacja Indywidualna dyrektora KIS z 18 maja 2023 r., sygn. 0114-KDWP.4011.1.2023.2.ASZ).

Wyrób nieakcyzowy nie zwalnia ze stosowania procedury e-SAD

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z 17 maja 2023 r. stwierdził, że kto kupuje lub sprzedaje do innego kraju unijnego kosmetyki, perfumy czy inne wyroby, w których składzie znajduje się alkohol etylowy, musi zarejestrować się jako podatnik akcyzy i dokumentować transakcję za pomocą elektronicznego dokumentu dostawy.

O indywidualną wykładnię przepisów podatkowych zwróciła się spółka zajmująca się produkcją płynów do spryskiwaczy, środków dezynfekcyjnych czy podobnego rodzaju produktów zawierających w swoim składzie alkohol etylowy. Spółka prowadziła sprzedaż zarówno krajową, jak i zagraniczną do państw Unii Europejskiej w ramach dostawy wewnątrzspółnotowej - poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy.

Spółka chciała uzyskać potwierdzenie, że jest zobowiązania do stosowania dokumentu e-SAD dla transakcji prowadzonych w ramach dostawy wewnątrzspółnotowej, poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy. W uzasadnieniu wskazała, iż alkohol etylowy zawarty w swoich produktach spełnia definicję alkoholu etylowego, zawartą w art. 93 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym, a zatem wydaje się, że będzie zobligowana do udokumentowania transakcji za pomocą dokumentu e-SAD. Bez znaczenia dla sprawy jest fakt, iż alkohol zawarty w produktach jest całkowicie skażony, a przez to całkowicie zwolniony z podatku, ponieważ przepisy o e-SAD znajdują zastosowanie do każdego rodzaju alkoholu, bez względu czy jest skażony, czy też nie.

Organ podatkowy wskazał, iż spółka dokonała prawidłowej interpretacji przepisów i będzie zobowiązana do posługiwania się dokumentem e-SAD. W uzasadnieniu organ, oprócz przepisów przytoczonych przez spółkę, powołał się również na rozporządzenie Komisji Unii Europejskiej 2022/1636 z dnia 5 lipca 2022 r. określające strukturę i treści dokumentów wymienianych w kontekście przemieszczania wyrobów akcyzowych, z którego to wynika obowiązek posługiwania się dokumentem e-SAD dla produktów zawierających alkohol etylowy objętymi kodami CN innymi niż 2207 i 2208.

Interpretacja indywidualna dyrektora KIS z 17 maja 2023 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.96.2023.1.MAZ.

Podatek VAT - Możliwość wznowienia postępowania na podstawie wyroku TSUE

Dnia 25 maja 2023 r. wydany został korzystny dla podatników wyrok w polskiej sprawie sygn. akt C-114/22. Trybunał uznał w nim, że ocena pozorności przy możliwości odliczenia podatku musi być oparta na unijnej konstrukcji nadużycia, nie zaś na definicji krajowych przepisów prawa cywilnego.

Sprawa dotyczyła przedsiębiorcy, któremu fikus odmówił prawa odliczenia VAT z faktur dokumentujących zakup znaków towarowych. Zdaniem organu transakcja była pozorna, gdyż przedsiębiorca sprzedający znaki nadal z nich korzystał, lecz na podstawie umowy licencyjnej. Do kosztów uzyskania przychodów zaliczał opłaty licencyjne, a wynikający z faktur podatek naliczony odliczał od swojego podatku należnego.

Natomiast spółka, która dokonała zakupu znaków mogła je amortyzować. Zdaniem fiskusa działania stron miały na celu ukrycie rzeczywistego zamiaru, tj. braku przeniesienia praw do znaków towarowych, czego potwierdzeniem miało być to, że przedsiębiorca wystąpił do Urzędu Patentowego RP o udzielenie prawa ochronnego na znaki, a strona kupująca nie wnioskuje o zmianę danych w rejestrze do momentu rozpoczęcia kontroli.

W konsekwencji powyższego organ odmówił prawa do odliczenia VAT z faktur dokumentujących zakup znak towarowych na podstawie art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. C ustawy o VAT.

Podatnik zaskarżył przedmiotową decyzję i sprawa trafiła do WSA. WSA w wyroku sygn. akt III SA/Wa 2951/18 uchylił decyzję organu argumentując to tym, że organy nie udowodniły dostatecznie, że czynność była pozorna.

Po zaskarżeniu wyroku przez organ rozpoznaniem sprawy zajął NSA, jednakże sąd ten nie dokonał rozstrzygnięcia, lecz skierował do Trybunału Sprawiedliwości pytanie prejudycjalne: Czy art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. C ustawy o VAT, który wyklucza prawo do odliczenia podatku z faktur dokumentujących czynność pozorną, niezależnie od tego, czy zamierzonym i zasadniczym skutkiem zakwestionowanej transakcji było osiągnięcie nienależnej korzyści podatkowej jest sprzeczny z unijną dyrektywą VAT oraz wynikającymi z niej zasadami neutralności i proporcjonalności podatku?

Trybunał odpowiedział, że zastosowanie wskazanego przepisu rodzi sprzeczność w momencie, kiedy fiskus nie wykaże, że transakcja cechowała się pozornością w świetle przepisów prawa unijnego. Uznał więc, że organy nie mogą dokonywać oceny pozorności wyłącznie na podstawie polskiego prawa, lecz także na podstawie prawa unijnego.

Uprawnienie do wznowienia dają przepisy ustawy ordynacji podatkowej oraz ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zgodnie z ich brzmieniem, z wnioskiem o wznowienie postępowania mogą wystąpić podatnicy, którzy otrzymali decyzję bądź wyrok oparty na zakwestionowanym przepisie.

Istnieją dwa terminy złożenia przedmiotowego wniosku od publikacji wyroku TSUE: miesięczny (w przypadku postępowania zakończonych decyzją) oraz trzymiesięczny (w przypadku postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem).

W konsekwencji powyższego **istnieje szansa na wzruszenie ostatecznych decyzji i wyroków, jednakże wyrok TSUE nie jest gwarancją zmiany decyzji organów, bowiem organy będą wciąż mogły odmawiać prawa do odliczenia VAT, jeśli zachodzą przesłanki do uznania, że zamiarem było oszustwo podatkowe lub nadużycie prawa.**

Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 25 maja 2023 r. sygn. akt C-114/22.

WYROKI SĄDOWE

Sprzedaż napoju objętego opłatą cukrową za pośrednictwem dystrybutora wolna od daniny

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 czerwca 2023 r. stwierdził, że producent napoju objętego opłatą cukrową, który dostarcza go hurtowo zamawiającemu za pośrednictwem dystrybutora, nie ma obowiązku zapłaty podatku cukrowego.

W sprawie rozpatrywanej przez NSA, spółka zajmująca się produkcją dosładzanych napojów bezalkoholowych zwróciła się z wnioskiem o wydanie interpretacji podatkowej odnośnie do obowiązku zapłaty podatku cukrowego w sytuacji, gdy jej dystrybutor dokonuje dalszej odsprzedaży napojów na rzecz zamawiającego. We wniosku podkreśliła, że dystrybutor nie będzie oferował napojów klientom detalicznym, mimo że posiada własną sieć sklepów. Napoje miały trafiać do konsumentów dopiero za pośrednictwem punktów sprzedaży zamawiającego. Bezpośrednim nabywcą napojów wskazanych na fakturach miał być dystrybutor.

Dyrektor KIS stanął na stanowisku, że skoro dystrybutor prowadzi sprzedaż detaliczną i hurtową, a w związku ze sprzedażą napoje zostaną wprowadzone do obrotu, to producent powinien zapłacić podatek cukrowy zgodnie z przepisami Ustawy o zdrowiu publicznym.

Z powyższą interpretacją nie zgodziła się spółka, wnosząc skargę do sądu administracyjnego.

Zarówno WSA w Łodzi, jak i NSA uznały stanowisko organu podatkowego za błędne. Ich zdaniem opodatkowaniu na gruncie art. 12 ust. 3 Ustawy o zdrowiu publicznym podlega wyłącznie sprzedaż konkretnego napoju słodzonego na rzecz podmiotu prowadzącego jednocześnie sprzedaż detaliczną i hurtową tego właśnie napoju. W sytuacji, gdy dystrybutor nie wprowadza tych napojów na rynek krajowy (gdyż sprzedaje je wyłącznie hurtowo), nie można obciążać producenta obowiązkiem zapłaty podatku cukrowego.

Wyrok NSA z dnia 6 czerwca 2023 r., sygn. akt. III FSK 92/23

Podatku cukrowego nie zapłaci sklep internetowy prowadzący sprzedaż detaliczną napojów dosładzanych na rzecz konsumentów i osób fizycznych o statusie przedsiębiorców

NSA wyrokiem z dnia 7 czerwca 2023 r. uznał, że organy podatkowe nie mogą wymagać od e-sklepów, by Ci oprócz obciążania kupujących zakazem dalszej odsprzedaży produktów (w regulaminie sklepu internetowego), każdorazowo weryfikowali, czy kupujący przestrzegają tych zobowiązań. Sprzedawcy nie mają bowiem możliwości zbadania tych kwestii.

Spółka zajmująca się internetową sprzedażą towarów (m.in. napojami słodzonymi) na rzecz konsumentów i przedsiębiorców, wystąpiła z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie przepisów Ustawy o zdrowiu publicznym w zakresie opłaty od środków spożywczych w odniesieniu do sprzedaży napojów z dodatkiem cukru na rzecz osób fizycznych działających w charakterze przedsiębiorców (wnoszący o wystawienie faktury VAT). We wniosku wskazała, że regulamin sklepu internetowego nie przewiduje możliwości nabywania napojów przez przedsiębiorców, w celu ich dalszej odsprzedaży konsumentom, przy czym nie jest wykluczone, że wbrew jej woli i wiedzy, przedsiębiorca dokona ich późniejszej odsprzedaży. W związku z czym, jej zdaniem, niezależnie od tego, czy napoje nabywają konsumenci czy osoby fizyczne posiadające status przedsiębiorcy, nie ma ona obowiązku zapłaty daniny publicznej.

Dyrektor KIS zgodził się z powyższym stanowiskiem jedynie częściowo. Uznał, że w stosunku do napojów, które zostaną nabyte od spółki w celu dalszej odsprzedaży detalicznej przez osoby fizyczne o statusie przedsiębiorców, podmiotem zobowiązanym do uiszczenia podatku cukrowego.

Decyzję organu zaskarżyła Spółka, wnosząc skargę do WSA w Warszawie, powołując się na brak praktycznych możliwości weryfikacji, czy przedsiębiorcy odsprzedają dalej napoje zakupione w jej sklepie internetowym.

WSA w Warszawie uznał skargę za niezasadną.

Rację skarżącą przyznał dopiero NSA, który uznał, że zapisy o zakazie dalszej odsprzedaży napojów słodzonych wprowadzone w regulaminie za wystarczające dla zwolnienia się z konieczności uiszczenia daniny określonej w art. 12 ust. 3 ustawy o zdrowiu publicznym. Zbyt daleko idące byłoby bowiem nałożenie na sprzedawcę obowiązków, których i tak w praktyce nie jest w stanie wykonać.

Wyrok NSA z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt III FSK 29/23

WDT a przemieszczenie własnego towaru

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 czerwca 2023 r. orzekł, że kto wysyła swoje towary za granicę, gdzie posłużą do realizacji kompleksowej usługi, tam opodatkowanej, powinien wskazać wewnątrzwspólnotową dostawę towarów.

Sprawa dotyczyła przedsiębiorcy działającego na obszarze zarówno Polski jak i Niemiec, zajmującego się projektowaniem, konstruowaniem i dostawą gotowych ogrodów zimowych do klienta. Producent, zarejestrowany jako podatnik VAT EU, kupował materiały i składał konstrukcję w Polsce, a gotową oranżerię dostarczał wraz z usługą montażu do Niemiec, gdzie wystawiał faktury jako firma niemiecka. Przedsiębiorca chciał się upewnić, że przewóz polskich konstrukcji za granicę nie będzie traktowany jako wewnątrzwspólnotowa dostawa towarów. W tym celu złożył wniosek o indywidualną interpretację podatkową.

Dyrektor KIS uznał jednak, że stan faktyczny zaprezentowany we wniosku podlega pod przepis art. 13 ust. 3 ustawy o VAT stanowiący, że „za wewnątrzwspólnotową dostawę towarów uznaje się również przemieszczenie przez podatnika, o którym mowa w art. 15, lub na jego rzecz towarów należących do jego przedsiębiorstwa z terytorium kraju na terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju, które zostały przez tego podatnika na terytorium kraju w ramach prowadzonego przez niego przedsiębiorstwa wytworzone, wydobyte, nabyte, w tym również w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów, albo sprowadzone na terytorium kraju w ramach importu towarów, jeżeli mają służyć działalności gospodarczej podatnika”. Ponadto organ podatkowy w uzasadnieniu decyzji wskazał, iż producent nie dostarcza konstrukcji wraz z montażem za granicę, a świadczy usługi związane z wybudowaniem oranżerii. W związku z czym, zgodnie z art. 28e ustawy o VAT miejscem opodatkowania takiej usługi jest miejsce położenia nieruchomości. Producent powinien zatem rozliczyć przemieszczenie swoich towarów jako wewnątrzwspólnotową dostawę towarów i wskazać taką informację w deklaracji VAT-EU.

Z taką wykładnią przepisów nie zgodził się Wojewódzki Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 28 stycznia 2020 r. uchylił decyzję dyrektora KIS w uzasadnieniu wskazując, iż „organ uznał, że przemieszczenie towarów służy do świadczenia usług za granicą i towary te są elementem świadczonych usług - to ich przemieszczenia nie można uznać za dostawę towarów.”

Sprawa znalazła finał w Naczelny Sądzie Administracyjnym w Warszawie, który uchylił w całości wyrok WSA. Zdaniem Sądu przemieszczenie przez producenta materiałów niezbędnych do wykonania konstrukcji jest odrębną czynnością od wykonania przez niego kompleksowej usługi poza granicami kraju. W takiej sytuacji należy zgodzić się z interpretacją przepisów dyrektora KIS, iż przedsiębiorca dokonuje wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów, gdyż wykorzystuje towary do prowadzenia działalności gospodarczej prowadzonej za granicą, polegającej na świadczeniu usług jako odrębna czynność podlegająca pod osobny podatek.

Wyrok NSA z 2 czerwca 2023 r. sygn. akt I FSK 832/20

Niniejszy newsletter został przygotowany przez doradców AXELO Prawo i Podatki / AXELO Ostrowski Domagalski i Wspólnicy sp. k. wyłącznie w celach ogólnoinformacyjnych i nie stanowi porady w rozumieniu polskich przepisów. Nie powinni Państwo opierać swoich działań/decyzji na treści informacji zawartych w tej prezentacji bez uprzedniego uzyskania profesjonalnej porady.